

زنگ خطر تجرد اامیلیون جوان

هفته جوان رسید و بازار وعده‌ها و گفته‌ها و برنامه‌ها و انواع جشنواره‌ها داغ شد. هر ساله هفته دوم ماه مبارک شعبان برای کسانی که خود را متولی امور جوانان می‌دانند هفته خاصی است.

هفته جوان رسید و بازار وعده‌ها و گفته‌ها و برنامه‌ها و انواع جشنواره‌ها داغ شد. هر ساله هفته دوم ماه مبارک شعبان برای کسانی که خود را متولی امور جوانان می‌دانند هفته خاصی است. از آن جهت که این هفته به نام جوانان نامگذاری شده و مسوولان سعی می‌کنند علاوه بر ایام انتخابات در این روزها هم یادی از جوانان کنند و مشکلات این قشر از جامعه را ببینند و برای حل آنها راهکاری بیندیشند و در سخنرانی‌هایشان راهکارهایشان را برای رسانه‌ها مطرح کنند. در سال جاری برنامه‌ها و طرح‌هایی در این حوزه اجرا شده‌اند که با بازتاب‌ها و واکنش‌های بسیاری روبه‌رو بوده‌اند. از جمله سامانه همسان‌گزینی که راهکار معاونت ساماندهی امور جوانان برای حل بخشی از مشکلات مربوط به ازدواج جوانان است. به بهانه هفته جوان و برنامه‌هایی که در این هفته در حال اجرا هستند به سراغ معاون ساماندهی امور جوانان وزارت ورزش و جوانان رفتیم تا در رابطه با این طرح‌ها توضیحات بیشتری را از زبان ایشان بشنویم و ببینیم متولیان این حوزه در هفته‌ای که به نام «جوان‌باوری و جوان‌یاوری» نامگذاری شده، چقدر به دنبال تحقق این شعار هستند.

اعتماد در این باره با دکتر محمود گلزاری، معاون وزیر ورزش و جوانان به گفت‌وگو نشست.

یکی از فعالیت‌هایی که در هفته جوان انجام شده، آزادی جوانان زندانی بود که جرم غیرعمد مرتکب شده بودند، برای بعد از آزادی‌شان چقدر برنامه دارید؟ و برای پیشگیری از بالا رفتن آمار جوانان زندانی چه فعالیت‌هایی در نظر گرفته‌اید؟

هر چند وقت یک‌بار رییس قوه قضاییه نامه‌ای به مقام معظم رهبری می‌نویسند و تقاضای عفو تعدادی از زندانیان را مطرح می‌کنند. به هر حال زندان جای خوبی نیست. مردم ما به دلایل متعددی مرتکب جرم می‌شوند، سال‌هاست هم در دنیا و هم در ایران این بحث وجود داشته که ما باید مجازات‌های جایگزین داشته باشیم. به این شکل که یک قاضی خلاق و با فهم به جای اینکه به یک جوان بگوید برو زندان یک جریمه یا تکلیفی می‌دهد که با ضمانت اجرایی قانون انجام شود و این جوان دیگر به زندان نرود. اگر تلاش شود کسی به زندان نرود و اگر هم می‌رود به صورت‌های مختلف برگردد، این برخلاف تصور بعضی از مردم، باعث تشویق به جرم نمی‌شود. ما تلاش کردیم به مناسبت هفته جوان، همان‌طور که به مناسبت‌های مختلف مقام معظم رهبری حکم عفو بعضی از زندانیان را صادر می‌کنند، کسانی را که جرایم‌شان طوری بوده که می‌توانند مشمول عفو بشوند، مثل تصادفات رانندگی، نفقه و مهریه و چک را مورد عفو مقام معظم رهبری قرار دهیم. طی مذاکراتی که انجام شد، متوجه شدیم این امر را باید با مشارکت ستاد دیه انجام دهیم، این ستاد با همکاری خیرینی که هستند، این فعالیت را انجام می‌دهد، قرار شده که در این هفته پرونده کسانی که زیر ۳۰ سال هستند و پرونده‌شان مطالعه شده است، اسامی‌شان اعلام شود و مورد عفو قرار بگیرند.

حدود دو سال از قبول مسوولیت شما در معاونت جوانان وزارت ورزش و جوانان می‌گذرد، چقدر از برنامه‌هایی که در ابتدا در ذهن‌تان بود محقق شده؟

ما زمانی که در وزارتخانه شروع به کار کردیم، حوزه مسوولیت‌مان کوچک‌تر از حالا بود. در حال حاضر حوزه خانواده را هم به دلیل اینکه با مسائل فرهنگی و ورزشی ناهماهنگ بود و بعد هم به دلیل اینکه تخصص بنده و همکارانم در این حوزه بود، به معاونت جوانان سپرده‌اند. در دوره قبل بخش عمده‌ای از فعالیت‌های بخش جوانان، فعالیت‌های جشنواره‌ای بود که با بودجه‌های کلان برگزار می‌شد که در آن جوانان برتر با یک شاخص‌هایی انتخاب می‌شدند، مراسمی برای تقدیر و دادن هدایا از این جوانان برگزار می‌شد. به نظر من این کارها تا اندازه‌ای خوب است اما کار زیر بنایی در حوزه جوانان نیست. یک بخشی از این شکل فعالیت‌ها نمایشی است، نه رسیدگی به مشکلات جوانان.

در زمینه سمن‌ها و مشارکت جوانان، پنج هزار سمن در دولت نهم و دهم فعال بودند که این آمار در پایان کار دولت دهم، به ۱۹۷ سمن رسیده بود و با موضوعات خیلی خاص فعالیت می‌کردند. ما در حوزه مشارکت‌ها مشکلی که داشتیم، آیین‌نامه‌های سمن‌ها و سختگیری برای دادن مجوز فعالیت به سمن‌ها بود و تعداد محدود سمن‌ها که در یک حوزه‌های مشخصی فعالیت می‌کردند. ولی وقتی ما وارد کار شدیم، فکر کردیم می‌شود کارهای زیر بنایی‌تری انجام داد، البته با این موارد هم روبه‌رو بودیم که می‌گفتند شما می‌خواهید جشنواره علی‌اکبر را تعطیل کنید، اما ما هدف‌مان تعطیل کردن جشنواره نبود، بلکه معتقد بودیم این کارها در این وسعت مشکلی از جوانان حل نمی‌کند.

ما در حوزه مشارکت‌های اجتماعی چند کار جدی انجام دادیم، آیین‌نامه‌هایی برای اعطای مجوز، و اعتبارنامه به سمن‌ها را تسریع و تسهیل کردیم. ما احساس کردیم نباید به جوانانی که می‌خواهند تمرین مشارکت اجتماعی کنند و حرفه‌ای هم نیستند، غیر دولتی و غیر سیاسی هستند، سخت بگیریم. تسهیل در اعطای اعتبارنامه‌ها و پیگیری آماده شدن قانون سمن‌ها با کمک وزارت کشور برای تصویب در مجلس و همچنین افزایش تعداد و زمینه‌های فعالیت سمن‌ها جزو فعالیت‌های ما بوده. تعداد سمن‌های جوانان از ۱۹۷ سمن به ۵۰۰ سمن رسیده است. در حال حاضر زمینه فعالیت سمن‌ها از یک سری موضوع محدود به موضوعات و زمینه‌های متنوعی رسیده است، در حال حاضر در سطح کشور سمن‌های گردشگری، محیط زیست، هنری، ادبی، اعتقادی، ورزشی و پیگیری از آسیب‌های اجتماعی فعال شده‌اند. سعی کرده‌ایم این سمن‌ها را گسترده کنیم که جوانان با علایق متفاوت بتوانند فعالیت کنند، نه اینکه اگر یک جوانی در یک حوزه‌ای انگیزه و علاقه به فعالیت ندارد، نتواند مشارکت اجتماعی را تجربه کند. برای توانمندسازی سمن‌ها هم برنامه‌ریزی کرده‌ایم، این توانمندی را به دو قسمت تقسیم کرده‌ایم، توانمندسازی مادی و معنوی. در زمینه مالی برخلاف گذشته نگفتیم که به هر سمن این مقدار در سال پول می‌دهیم، گفتیم در ازای یک فعالیت تعریف شده، می‌توانیم فعالیت‌شان را بها بدهیم و بعضی از فعالیت‌های خودمان را با سمن‌های معتبر قرار داد ببندیم و سمن‌ها مجری برنامه‌هایی باشند که وزارتخانه انجام می‌دهد، یعنی از پتانسیل نیروی انسانی داوطلب سمن‌ها استفاده کنیم برای انجام فعالیت‌هایی در حوزه علاقه‌مندی آنها و برنامه‌های اجرایی وزارتخانه را انجام دهیم. همچنین برای سمن‌ها، آموزش‌های عمومی و تخصصی در نظر گرفتیم. در زمینه آموزش‌های عمومی، قواعد فعالیت در گروه‌های اجتماعی و ارتباط با یکدیگر و گروه را آموزش می‌دهیم. تا به حال بیش از شش دوره آموزشی برای سمن‌ها در زمینه‌های عمومی و تخصصی برگزار کرده‌ایم.

مساله تفکیک معاونت جوانان از معاونت ورزش در حال حاضر در چه مرحله‌ای است؟

یکی از مسائلی که من در حال پیگیری آن هستم مساله تفکیک است. همه تلاش‌هایمان که در حوزه جوانان انجام داده‌ایم، در حوزه مشارکت‌ها و خانواده کارهای خوبی صورت گرفته است، اما با تمام اینها، به نظر من اگر ما بخواهیم کار تاثیرگذاری در حوزه جوانان انجام دهیم، باید حوزه جوانان را از حوزه ورزش تفکیک کنیم. ما هم از نظر گسترش فعالیت‌ها و هم از نظر بودجه و هم از نظر اقتدار در وزارتخانه محدودیت‌هایی داریم. ما اگر یک برنامه ساده را بخواهیم انجام بدهیم، به این دلیل که به هر صورت یک معاونت هستیم در بین هفت معاونت دیگر، زمان می‌برد تا کار ما تصویب شود و برایش بودجه در نظر گرفته شود. وزیر محترم هم معتقدند که این حوزه باید تفکیک شود. به این دلیل که حوزه ورزش به قدری حاشیه و مساله و کار انجام‌نشده دارد که به تنهایی وقت و انرژی خاصی می‌طلبد. البته تا قبل از ادغام این دو حوزه در یک وزارتخانه مشترک، حوزه ورزش عقب‌تر از جوانان بود، چون یک سازمان تربیت‌بدنی بود که یک مجموعه فعالیت‌های ورزشی انجام می‌داد، آقای گودرزی به عنوان یک استاد دانشگاه خوشفکر در حوزه ورزش، زمانی که وزیر شدند، با شناخت دقیقی که از ورزش داشتند، متوجه شدند که حوزه ورزش در زمینه اخلاق و فرهنگ مشکل دارد، در زمینه زیرساخت‌ها و بودجه و ارتباط با فدراسیون‌های جهانی مشکلات زیادی وجود دارد. ورود به این حوزه‌ها به قدری وقت وزارتخانه را می‌گیرد که زمانی برای حوزه جوانان باقی نمی‌ماند. دکتر گودرزی به دنبال این هستند که یک سازمان نظام ورزشی هم ایجاد شود، مثل سازمان نظام پزشکی یا سازمان نظام روانشناسی که هرکسی که می‌خواهد در این زمینه فعالیت کند، از سازمان مربوطه مجوز فعالیت بگیرد. همین فعالیت‌ها نیروی اجرایی فراوانی می‌طلبد به همین دلیل وقتی برای حوزه جوانان باقی نمی‌ماند. اگر در کشورهای دیگر می‌بینیم که این دو حوزه با هم ادغام شده‌اند، حوزه ورزش این کشورها به اندازه ورزش ما پراستعداد و پرحاشیه نیست که می‌توانند به هر دو حوزه در یک وزارتخانه واحد رسیدگی کنند. خود وزیر بسیار پیگیر این مساله هستند و ما هم یکی از دغدغه‌های جدی‌مان تفکیک بوده است. در حال حاضر به اینجا رسیده‌ایم که معاون اول رئیس‌جمهور خیلی جدی مسوولیت این کار را به عهده گرفته‌اند، دفتر ایشان پیگیر مساله هستند، ما هم مطالعات علمی در این زمینه انجام داده‌ایم، نخواستیم شتابزده تصمیم بگیریم، مثل دوره قبل که نشستند و برخاستند و گفتند ادغام این دو حوزه صورت بگیرد، ما هم شتابزده تصمیم به تفکیک بگیریم. مطالعات جدی بین‌المللی انجام گرفته در این زمینه، اینکه دنیا برای جوانان چه فعالیت‌هایی انجام می‌دهد، نقدهایی که برای ادغام یا تفکیک این دو حوزه وجود دارد و اینکه بعد از تفکیک چه فعالیت‌هایی می‌خواهیم داشته باشیم. نتیجه این تحقیقات و بررسی‌ها را در هفته آینده به دفتر دکتر جهانگیری ارایه می‌کنیم، تا در هیأت دولت مطرح شود. آقای جهانگیری و دکتر نوبخت هم یک ماده واحده‌ای را در این زمینه امضا کرده‌اند، تا به هیأت دولت برود، مطالعات ما هم پشتوانه این ماده واحده خواهد بود. این تفکیک کار بزرگی است که امیدواریم در دوره مسوولیت ما صورت بگیرد.

برنامه‌های وزارت ورزش و جوانان در حوزه ارتباطات بین‌المللی بسیار محدود است، دلیل این مساله چیست؟

ما در طول این سال‌ها هیچ فعالیت بین‌المللی در حوزه جوانان نداشتیم، در هفته جوان برای نخستین بار میزبان نمایندگان کشورهای حاشیه خزر هستیم. دومین اجلاس مسوولان جوانان دریای خزر همزمان با هفته جوان با شعار دریای خزر، دریای صلح و توسعه برگزار می‌شود. مسوولان امور جوانان پنج کشور حاشیه خزر در این نشست حضور دارند. اما باز هم مشکلاتی در

این زمینه وجود دارد، ما اگر بخواهیم در معاونت جوانان يك فعاليت بين‌المللي در وزارتخانه انجام دهيم، بايد از اداره بين‌الملل ورزش هماهنگ كنيم كه هيچ ارتباطي با حوزه جوانان ندارد و فعاليتش در زمينه هماهنگي فدراسيون‌ها و اعزام تيم‌ها به مسابقات بين‌المللي است اما ساختار اينطور ايجاد مي‌كند.

مهم‌ترين دغدغه معاونت جوانان در حوزه اجتماعي چه موضوعي است؟

من يك جلسه‌اي داشتم با نماينده جوانان روسيه، من از ايشان پرسيدم مهم‌ترين كاري كه شما براي جوانان كشورتان انجام مي‌دهيد، چيست؟ ايشان گفتند: «ما در ۸۴ مركز استان دايره فعاليت حوزه جوانان‌مان گسترده است، مهم‌ترين دغدغه ما اجتماعي كردن جوانان است.» اين مساله براي دنيا مهم است براي ما هم مهم است. يك‌سري دغدغه ما داريم، يك دغدغه‌هاي هم جوانان دارند، دغدغه ما هم مثل تمام دنيا، اجتماعي شدن جوانان است. الان بخش عمده‌اي از جوانان ما در انزواي اتاق‌هاي خودشان هستند، به همين دليل مهارت‌هاي اجتماعي را آموزش نمي‌بينند و خشم‌هاي پنهان دارند، افسردگي به شكل ديگري وجود دارد. اجتماعي شدن براي جوانان ما مساله مهمي است. اگر توسعه اجتماعي براي كشور مهم است، بايد اجازه دهيم كه تعداد سمن‌ها افزايش پيدا كند و ميزان مشاركت اجتماعي جوانان را بالا ببريم. در دوره‌هاي قبل متأسفانه اين طور بود كه از دور هم جمع شدن جوانان و با هم بودن‌شان واهمه داشتند و سعي مي‌كردند كه مدام جوانان را محدود كنند. اما در حال حاضر سياست دولت، گسترش فعاليت اجتماعي جوانان است.

در مورد سايت همسرگزيني و انتقادهائي كه به ايجاد اين سامانه وجود دارد، بعضي كارشناسان معتقدند مشكل جوانان ما در ازدواج پيدا كردن همسر مناسب نيست، بلكه مسائل زيرساختي ديگر است كه ابتدا بهتر است اين مسائل حل شود بعد به سراغ مقوله همسريابي برويم، نظر شما چيست؟

كسي كه ازدواج نكرده و با بركات ازدواج آشنا نيست، شايد چنين نظري داشته باشد. ما ۱۱ ميليون و ۲۴۰ هزار نفر در سال ۹۰ مرد و زن مجرد كه به سن ازدواج، يعني سن زير ۳۵ سال، رسيده‌اند، داريم. ميانگين سن ازدواج در كشور رو به رشد است، از طرفي مي‌بينيم كه در كشور ميانگين سن مردان ۲۸ و زنان ۲۳ سال است. در بعضي نقاط تهران ۳۱ سال است. حدود ۴۷ درصد افراي كه در سن ازدواج هستند، مجرد هستند. پس با دو پديده روبه‌رويم، يكي اينكه تعداد مجردها زيادند، دوم اينكه سن ازدواج بالا رفته. بيايم به اين ۱۱ ميليون نفر بگويم، چرا ازدواج نكرده‌ايد؟ مشكل‌تان چيست؟ مي‌گويند: اشتغال، مسائل معيشتي. ما بررسي كرديم وديديم كه ۴۰ درصد مشكلات مربوط به مسائل معيشتي است كه شامل شغل، مسكن و هزينه‌هاي ازدواج است. اما همه مشكل اين نيست. بسياري از خانم‌ها هستند كه يا انگيزه ازدواج ندارند، يا فكر مي‌كنند آزادي‌هاي‌شان گرفته مي‌شود، اعتماد به جنس مخالف ندارند و... اما خانم‌هايي هم هستند كه انگيزه ازدواج دارند و مسائل اقتصادي هم براي‌شان خيلي مهم نيست، اگر از اين گروه بپرسيم كه چرا ازدواج نكرده‌اند، مي‌گويند چون خواستگار نداريم. به دليل گسترش شهرنشيني، دور شدن مردم از اقوام و همسايه‌ها و به دليل اينكه روش سنتي ما خيلي كفاف نمي‌دهد، فاصله بين نسل‌ها زياد شده و در كنار عوامل متعددي كه ما داريم، يك بخش عمده‌اي از عوامل مشكل همسريابي است. ما در سه زمينه براي ازدواج جوانان مشكل داريم: اقتصادي، فرهنگي و همسريابي.

۴۰ درصد براي مشكل معيشتي، كمی عجيب نيست؟

طبق آماري كه ما داريم و تحقيقاتي كه انجام شده، در مناطق مرفه تهران، ميانگين سن مجرد بالاتر از شهر ري است، ما مي‌بينيم كه مساله مجرد خيلي ارتباطي با اقتصاد ندارد. سال ۹۲ در استان تهران ميانگين سن پسران ۲۹ و سن دختران ۲۲ بوده، در شهر تهران ۳۱ و ۲۷ بوده، در شميرانات ۳۲ و ۲۹ بوده، در شهر ري ۲۹ و ۲۵ است.

اين آمار مي‌تواند تحت تاثير مساله سنت هم باشد، ازدواج‌هاي سنتي در بعضي مناطق آمار ازدواج در سنين پايين را بالا مي‌برند در صورتي كه در بعضي مناطق كه سبك زندگي متفاوت است اين آمار افزايش پيدا مي‌كند، اين مي‌تواند شاخصي باشد براي اين موضوع كه نقش اقتصاد در بالا رفتن ازدواج كم‌رنگ است؟

مسائل سنتي هم مي‌تواند روي مسائل اقتصادي تاثير بگذارد و آن را كم‌رنگ كند. در اينكه مسائل اقتصادي در ازدواج سهم دارد، شكي نيست. ما بررسي كرديم و متوجه شديم عمده‌ترين مساله در بحث اقتصاد، اشتغال است. ما مقوله اقتصادي در بحث ازدواج را به چهار بخش تقسيم كرديم؛ شغل، درآمد، مسكن، هزينه‌هاي ازدواج. در اينها شغل مهم‌ترين مساله است. اما مسائل اجتماعي و فرهنگي را هم بايد در نظر بگيريم؛ بررسي‌هايي كه انجام شده نشان مي‌دهد كه دختران به شأن اجتماعي و ادامه تحصيل اهميت مي‌دهند و ترجيح مي‌دهند روي موقعيت اجتماعي و تحصيلي شان سرمايه‌گذاري كنند و بعد از اينكه در اين موارد به نقطه‌اي كه مد نظرشان هست رسيدند، ازدواج كنند. اينها يك بحث اجتماعي است كه مي‌تواند از مدرنيته تاثير گرفته باشد. اما بحث مهم‌تر امكان پيدا شدن فردي است كه به عنوان گزينه‌اي براي ازدواج وجود دارد. اگر ما يك بستر مناسب براي

ایجاد این روابط ایجاد می‌کردیم شاید این انتخاب و آشنایی هم صورت می‌گرفت، اما بحث تفکیک جنسیتی این امکان را فراهم نکرد. اما این روزها حتی معاونت‌های فرهنگی دانشگاه‌ها هم به این موضوع پی برده‌اند و معتقدند که ما باید اردوهای علمی مان را به صورت مشترک برگزار کنیم تا زمینه این آشنایی‌ها را فراهم کنیم.

اگر شما می‌گویید همسریابی مشکل اصلی جوانان ما نیست، چرا حدود ۳۰۰ سایت غیرقانونی فعال است؟ مردم پول می‌دهند، فریب می‌خورند، صدمه می‌بینند. این نشان می‌دهد تقاضا بالاست که این امکانات عرضه می‌شود. نزدیک به ۳۰ موسسه خیریه وجود دارد که این امکان را برای جوانان فراهم می‌کنند. صدها آدم دیگر که به نام راي و معرف، می‌شناسیم‌شان فعالیت می‌کنند. اگر این سایت‌ها تقاضا نداشتند، تا به حال تعطیل می‌شدند. تعداد این سایت‌ها سه سال پیش ۱۲۰ سایت بود ولی حالا ما ۳۰۰ سایت فعال در این زمینه داریم. این نشان می‌دهد یک تقاضایی وجود دارد.

این وجود تقاضا در جامعه درست است، اما توقعی که مردم از دولت به عنوان یک نهاد اجرایی دارند موضوع دیگری است، مردم می‌گویند تا زمانی که مساله اقتصاد و معیشت جوانان حل نشده و زمینه برای ازدواج فراهم نیست، چرا دولت به سراغ مقوله همسرگزینی رفته؟

این موارد مانع الجمع نیست، ما زمانی می‌توانیم وارد یک بحث نشویم که فراوانی پایین باشد. اما جایی که می‌گویند ما ۱۱ میلیون مجرد داریم، دلیل مجرد این ۱۱ میلیون نفر ۴۰ درصد مسائل اقتصادی است، اما یک سوم این تعداد می‌خواهند ازدواج کنند، خودشان و خانواده‌های‌شان نگرانند و راهی برای پیدا کردن همسر ندارند. اگر آمار اینقدر بالا باشد، دولت هیچ حساسیتی نباید نشان دهد؟ نکته دیگر این است که اگر ما ساکت بمانیم، جاهای دیگری هستند که آسیب می‌زنند به جوانان. منظور شما این است که نکند پرداختن به بحث همسان‌گزینی ما را از پرداختن به مسائل دیگر غافل کند. منظور این است که نکند این مساله همسان‌گزینی در مقابل مساله اقتصاد و معیشت، تبدیل به اولویت شود.

من معتقدم وقتی آمار کسانی که به دلیل نبودن زمینه برای انتخاب همسر ازدواج نمی‌کنند به چهار میلیون نفر می‌رسد این مساله اولویت پیدا می‌کند. من می‌گویم سهم این موارد را تقسیم کنیم به یک سوم مسائل اقتصادی، یک سوم مشکلات همسریابی و یک سوم مسائل فرهنگی و بدبینی‌هایی که در ازدواج وجود دارد. دولت در هر سه زمینه مسوول است. در زمینه اشتغال و مسکن و مسائل دیگر بیشتر مسوولیت‌مان پیگیری است. به طور کلی معاونت جوانان یک معاونت ستادی است نه اجرایی. ما در وزارت کار مساله اشتغال جوانان را مطرح کردیم، پیگیری کردیم، کارگروه تشکیل دادیم، دولت در بودجه امسال یک بودجه قابل توجهی برای اشتغال جوانان در نظر گرفته است. ما زمینه‌ها را فراهم کرده‌ایم، در مورد همسان‌گزینی چون کسی متولی امر نبود ما خودمان به شکل اجرایی وارد شدیم. در مورد مسائل مربوط به خانواده هم به سهم خودمان کارهایی انجام داده‌ایم. در سایت همسان‌گزینی ما برنامه‌ریزی کرده‌ایم که سالی ۱۰۰ هزار ازدواج را از طریق این سایت انجام دهیم. این سایت به این شکل نیست که دختر و پسرهای جوان خودشان مشخصات‌شان را بگذارند و برای ازدواج اعلام آمادگی کنند. محور اصلی این سایت معتمدین و بزرگ‌ترهایی هستند که ما به آنها می‌گوییم معرف‌های ازدواج؛ افرادی که مورد اعتماد گروهی از مردم هستند و خانواده‌ها به اینها رجوع کرده‌اند، مشخصات جوان‌های‌شان را داده‌اند، و اینها به دنبال کار ازدواج جوانان هستند.

یکی از مواردی که در برنامه‌های پیش‌روی وزارت جوانان وجود دارد، مجلس جوانان است، با چه رویکردی و چه زمانی قرار است این اتفاق بیفتد؟

این برنامه سال آینده قرار است اجرایی شود. مجلس جوانان یکی از نمادهای مشارکت جوانان در تصمیم‌گیری‌های کلان کشور است. ما قبلاً مجلس‌های دانش‌آموزی را تجربه کرده‌ایم. در کشورهای دیگر این مجلس جوانان وجود دارد، ما تا به حال فقط در مورد ضرورت وجود مجلس جوانان مطالعه انجام داده‌ایم. اما چند سوال اساسی‌مان هنوز باقی است که باید به جواب‌شان برسیم، یکی اینکه این مجلس شأن قانونگذاری دارد یا مجلس مشورتی است؟ مطمئناً در ابتدا به عنوان یک مجلس مشورتی که به دولت و مجلس شورای اسلامی کمک مشورتی بدهد، فعالیت خواهد کرد. نکته دوم اینکه چگونه این مجلس باید شکل بگیرد و انتخاب شود، ما در مجلس‌های دانش‌آموزی این مشکل را نداشتیم، چون همه نمایندگان از طریق آموزش و پرورش به مجلس راه پیدا می‌کردند، اما در مجلس جوانان قشرهای مختلف قرار است به عنوان نماینده جوانان در مجلس جوانان فعالیت کنند. در بعضی از کشورها این طور است که هر نماینده مجلس می‌تواند چهار نماینده جوان از شهری که نماینده آن است انتخاب کند. راجع به روش‌هایی که متناسب با جامعه خودمان باشد باید مطالعاتی صورت بگیرد. امسال چون ما انتخابات مجلس شورای اسلامی را هم در پیش داریم، برای اینکه تداخل پیدا نکند، تصمیم گرفتیم که در سال ۹۵ این برنامه را اجرایی کنیم.